

ΨΕΜΑΤΑ

πώς ο κ. Ντεληγιάννης σκέπτεται να ζητήσει επιχορήγηση εκατό χιλιάδες το χρόνο για κάθε παντρεμένο Βασιλόπουλο. Τέτοιες στραβοτιμονιές δεν τις κάνει ο Ντεληγιάννης, και μη σκοτιζόσαστε. Αυτός φωνάζει κάθε ώρα και στιγμή γι' αύστηρες οικονομίες, που τις ξεχνάει μονάχα όταν πρόκειται να μεταθέσει με το σωρό τους δημόσιους υπαλλήλους.

Μά τότε, τζόγια μου, πρόκειται για τη σωτηρία του κόμματος, και σε τέτοιες εθνικές περιστάσεις λησμονιούνται πάντα και οικονομίες και προγράμματα.

ΛΕΣΒΙΟΣ

Υπογράφεται ο πατριώτης εκείνος που ξετινάζει, μέρε; τώρα, τη γούνα των δασκάλων στην «Αρμονία» της Σμύρνης. Εύτυχώς να διαβάσουμε τα γνωστικά και δυνατά άρθρα του και το καταχαρήκαμε πως από την όμορφη πατρίδα του Έφταλιώτη μας βγήκε κι άλλο παληκάρι να διαλαλήσει την Αλήθεια και να γκρεμίσει σκουριασμένες ιδέες.

Ο Λέσβιος δε χωρατεύει. Το κάθε του επίχειρημα είναι σιδερένια γροθιά και η κάθε του φράση πυρωμένο σίδερο. Σημάδι αφήνουν όπου κι αν πέσουν, και ο Σμυρναϊκός Δασκαλισμός— που θέλουμε να πούν, μα δεν το πιστεύουμε, πως είναι χειρότερος από τον Αθηναϊκό δασκαλισμό— άσκημα την έχει.

Μαθαίνουμε πως τάρβρα διαβάζονται πολύ και σκολιαζονται και στη Σμύρνη και στη Μιτυλήνη. Ίσως να βγούν κ' οι δασκάλοι να τα πολεμήσουν με τα παμπάλαια και σκουριασμένα ντουφέκια τους. Το περιμένουν αυτό οι φίλοι μας κι από τώρα γελάνε. Κάποιος δάσκαλος μάλιστα δημοσίευσε κιόλας, τάχα σαν απάντηση στ' άρθρα του Λέσβιου, ένα παραμύθι του Swift, την Αράχνη και τη Μέλισσα, παραβάλλοντάς τη Δημοτική με την Αράχνη, και την Καθαρεύουσα με τη Μέλισσα. Φιλονεικούσανε, λέει, οι δύο τους, η Αράχνη πολύ χυδαία, —μάτια μου!— και η Μέλισσα πολύ καθαρά! Και κεί που φιλονεικούσανε, η Μέλισσα δίχως να προσέξει στα επίχειρήματα της Αράχνης, πέταξε πάνω στα ρόδα!

Αυτό λέει και μετς. Στα ρόδα αναπαύεται η Καθαρεύουσα. Και τής πρέπει.

ναμη που δεν καταλαβαίνα μ' εμπόδιζε ν' ανοίξω τ' μάτια.

Ός τόσο κατρακυλούσαμε δλοταχώς. Η μπόρρα μούγκριζε ακόμα, μα λιγότερο τραχιά, πιο μακρινά. Έπεφτε βροχή. Την άκουα που κροταλούσε άπάνω στο άτσαλι κ' αίστάνουμουν χλιαρές σταλαματιές στο πρόσωπό μου.

Ένοιωσα μέσα μου μια σημαντική αντίδραση, τα νεύρα μου κατακαθήσανε. Αίστάνουμουν τον εκαυτό μου στάλήθεια καλά, δλω; διόλου κλά; μονάχα κομμάτι κόραση.

Το επάγγελμά μου, η δουλιά μου, ήρθαν τότες στο νού μου και με ξύπνησαν απ' το βύθος μου και, μη καταλαβαίνοντας ακόμα με τίνος παράξενου φαινομένου συνεργιά βρίσκομουν έτσι σαν παράλυτος,.... φώναξα το θερμαστή μου να με βοηθήσει να σηκωθώ.

Ούτε απάντηση!

Στην άτμομηχανή ενός γοργού κάνι ξέρεις, βοή τρομάρα. Τον φώναξα πιο δυνατά:

—Φραγκιά! Ξ! Φραγκιά! Βόηθα με κομμάτι!

Τίποτις!... Τότες μ' έπιασε άφραστη τρομάρα.

Βασιλικό λόγο, μαθαίνουμε, θα γίνει κυδέντα και για τη Μακεδονία. Μας το υποσκέθηκε ο Ντεληγιάννης, όταν μας ζητούσε συμπαγή πλειονοψηφία, και να που δε θα μας γελάσει τώρα που του την ιδώσαμε.

Μ' εκατόν τριάντα ή εκατόν πενήντα βουλευτές που θάχει, θα φροντίσει για τη Μακεδονία. Αν του δίναμε εκατόν ογδόντα, θα μιλούσε και για την Αλβανία. Αν τον έφέρνημε πιά με διακόσους, δε θα τότε χωρούσε δλ' η γή. Είχε το κουράγιο να καταχτήσει και τον πλανήτη Άρη ακόμα.

Λάθος λοιπόν δικό μας που μονάχα τη Μακεδονία θα μας τάξει αύριο.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ.

Μάγι ήταν το φιλάκι σου το πρώτο
Και μυρωμένα φίλητρα είχε το χνώτο.
Χρυσόξανθο ένα κῆμα τα μαλλιά σου
Και κεί από Νεράϊδας η άγκυλιά σου,

Ω ναί, όμορφή μου, ω ναί που, άλλοιμονό μου,
Πουλίκι δ νοῦς, στοῦ πελαγίσου δρόμου
Τὰ πλάγια ἐνῶ πλανέμαι ἡμερονῆχια,
Στῆς όμορφιάς σου λαχταράει τὰ δίχτυα!

Μιά απ' τὰ μικρά μου χρόνια είχα κυρά μου,
Και μιά βασίλισσά της η καρδιά μου:
Στῆς θάλασσάς μου ἐξοῦσα τὴν ἀγκάλη
Με κῆμα, ἢ με γαλήνη ἢ ἀνεμοζάλη.

Μὰ τόρα! ω πές μου, ω πές μου τί νὰ κάνω;
Θαροῶ πως ἀρμενίζω πάντ' ἀπάνω
Στὸ πέλαο τῶν ματιῶν σου κι ἀνασαίνω
Τὰ μύρα τῶν φιλιῶν σου... ω, τί νὰ γένω;

Σπέσιες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο πατέρας του: Κοίτα δῶ, Κώστα! εἶν' ἀλήθεια πως πήγες κ' ἐμπλέξες μ' αὐτὴ τὴ χήρα χωρὶς τὴ γνώμη μου; Κώστας (κατσουφιασμένος): Χωρὶς τὴ δικὴ μου γνώμη τίκανα πατέρα.

Φοβήθηκα στα γέρα. Ποιόνα; τί πράμα; μήπως ἤξερα κ' ἐγώ;... Άνοιξα τὰ μάτια... και πάτησα μιάν άγρια φωνή! ναί, μιὰ τσιριξιά, γιομάτη φρίκη σα να ούρλιασε θεριό.

Κανένας κοντά μου! ο θερμαστής μου άφρατος!

Μεσ' σ' ένα δευτερόλεπτο δούλεψ' ο νοῦ μου παστρικά και με τόση γοργάδα πῶναι να σαστίσης. Τώρα κατάλαβα τί έτρεξε απ' τὴ στιγμή, που εκείνη ἢ βροντή με σώριασε στα γόνατα.

Τ' άστροπελέκι έπεσε άπάνω μας, σκότωσε το θερμαστή μου και τον πέταξε στη γραμμή. Έγώ έμεινα παράλυτος!

Όχι! κύριε, νάμουν πολύ διαβασμένος και σοφός και να γύρευα ώρες και ώρες τα λόγια μου, δε θάβρισκα ποτές λέξη που μπορεί να δώση μιὰ ιδέα τί λογιού τρομάρα είταν εκείνη που μ' έπιασε!

Έβρω πως οι στρατιώτες στη φωτιά, βλέποντας τους συντρόφους τους να πέφτουν δλόγυρά τους, στέκονται με το τουφέκι στο χέρι καρφωμένοι στη θέση τους. Μ' αυτοί ξέρουν ποιός τους βαρῶ κι από που έρχεται το χτύπημα. Βλέπουν τα κομμά να

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Το νεοελληνικό προσκόλλημα--πουλος

Εἶναι γνωστό απ' τὴ γλωσσολογία πως τὰ προσκόλληματα που λένε (άρχ. επιθήματα) ἴποτις ἄλλο δὲν είτανε μιὰ φορὰ, παρὰ λέξεις ξεχωριστές, που συγκολληθήκανε το πρώτο μ' άλλες λέξες, κ' έτσι άφου γίνανε δέφτερα συγκολλητά χάνοντες τὴν αρχική μορφή τους, θεωρήθηκαν προσκόλληματα, δηλαδή κατάληξες με τ' αρχικό νόημα. Κατάπι με τὸν ψυχολογικό νόμο τῆς ἀναλογίας τοῦ ἑατλωμοῦ περάσανε για προσκόλληματα με το ίδιο νόημα κ' εκεί που δεν ταιριαζανε για δέφτερο συγκολλητά από κεί μεταπέφτοντας από νόημα σε νόημα περάσανε σ' άλλες τάξεις άνομάτωνε κλπ.

Για να ξεδιαλῶσουμε καλύτερα άφτόν τον όρισμό πρέπει πρώτα να πάρουμ' ένα παράδειγμα απ' τὴ γραμματικὴ τῆς αρχαίας Ἑλληνικῆς· γιατί εμεις οι νεώτεροι Ἑλληνες θελοντας να δείξουμε, πως βαστάει ἢ σκλητάδα μας γραμμὴ απ' τον Περικλή, ἤθεραμε πιο κατάλληλο μέσο για τιτοιαν άπόδειξη να καταφροῦμε τὴ δικὴ μας γραμματικὴ και να διδασκούμαστε απ' τὴν κούνια τὴν άττική.

Μερικοί μάλιστα ὄχι μόνο τις Νεοελληνικές λέξες τις σιάζουνε κατά τὴ γραμματικὴ τῆς αρχαίας, λ. χ. λένε οι Ζωσιμάδοι αντίς Ζωσιμάδες (λοιπόν και παπάδοι και ψαμάδοι) — Ἄμ' έπρεπε, βρε βλογημένοι, να πῆτε οι Ζωσιμαί, γιατί προσκόλλημα — αδαί δεν έχει ἢ άττική, έχει όμως— άδες λ. χ. φηγάδες, λαμπάδες κτλ. και τούτο δὲ είναι που πῆρε ἢ Ρωμαϊκὴ γλώσσα και το μεταχειρίζεται στον πληθυντικό τῶν περιττοσυλλάβων πρωτοκλίτωνε,—μα και τις ξένες ακόμα λέξες θέλουνε να τις άττικουργίσουνε. Κλίνουνε δηλαδή ο Φινικιῆς του Φινικιέου και λοιπόν ὁ μερακίης του μερακιέου, ο σεβνταλῆς του σεβνταλέου, και να δὲ εμεις χωρὶς πολὺ κόπο στη δοξασμένη εποχὴ του Περικιέου. Κ' έτσι κάνοντας πολὺ φοβούμαι μὴν πάθουμε ὅ,τι έπαθε ο παλιός εκείνος φιλόσοφος του μύθου, που τηρώντας να μετρήσει τ' άστρα και μὴ βλέποντας το δρόμο του έπεσε μεσ' το χαντάκι. Ἄς είναι δὲ.

Ἄς πάρουμε λοιπό για παράδειγμα το προσκόλλημα—αδης. Ἄρτο είναι το ρῆμα δζω (δζω)

πέφτουν. φοβούνται το βόλι, μα το καρτεροῦν γενναϊόφυχα. Ἐμένα ο σύντροφός μου λες κι άρπάχτηκε από κανένα ζωτικό!... ρουφήχτηκε!... ξαχνίστηκε!

Κι αυτό δεν είναι ακόμα τίποτε. Μόλις αὐτὴ ἢ πρώτη εικόνα ξακριθώθηκε μεσ' στο μυαλό μου και να σου παρουσιάστηκε μιὰ δεύτερη, μα αὐτή... έτσι τρομαχτική, που μόνο να τὴν συλλογοῦμαι με πιάνει ακόμα ανατριχίλα!

Πίσω μου, μεσ' στα θαγκόνια, διακόσοι ταξειδιώτες κοιμούνταν αὐτὴ τὴν ώρα ἢ κουθεντιαζαν ἀξίνιαστα! διακόσες ψυχές συναρπαγμένες σε μιὰ τρεχάλα που μόνο να το σκέψτσαι σοῦρχεται ζαλάδα! διακόσα ανθρώπινα πλάσματα που τρέχαν γκαλόπ στο θάνατο, κι αὐτό, γιατί είχαν οδηγό τους ένα κουρέλι, ένα πράμα δίχως ἐνέργεια και δύναμη, που δεν μπορούσε ν' απλώση καν το χέρι, έναν παράλυτο... ένα σακάτη... Ἐμένα!...

Κι ὅσο πιο αδύναμο για κάθε τις ἐννοιωθα το κορμί μου, τόσο και χέρυαν μεσ' στο μυαλό μου, πιο ζωερὲς οι εικόνες πάβλεπα, που φαντάζομουν

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

**Ἀποστολή Μελαχρινού. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΦΕΡ-
ΝΕΙ...** Νὰ κ' ἕνα βιβλιαράκι μὲ στίχους πού τὸ θέ-
λαμε νάνα γραμμένο στὴν καθαρεύουσα. Δυστυχῶς
εἶναι γραμμένο κι αὐτὸ στὴ δημοτικὴ, καί μ' ὅλη
τὴν καλὴ διάθεσιν ποῦχομε νὰ τὸ παινέσουμε, κά-
ποιος φόβος μᾶς κρατᾷ μὴπως μὲ τὰ παινέματα
θυμώσει ὁ ποιητὴς πού μπορεί — ποῖός τὸ ξέρει; —
νάγραφε ἐπίτηδες τοὺς στίχους τοῦ τέτιους, ὅχι
γιὰ νὰ παινέθουνε, μὰ γιὰ νὰ κοροϊδεύθουνε ἀπὸ
μαλλιάρους κι ἀπὸ κουρεμένους. Κάθε ποιητὴς ἔχει
τὴν ἰδιοτροπία του, κι ὁ κ. Μελαχρινός, πού φαί-
νεται νάνα ποιητὴς, ἔχει τὴν ἰδιοτροπία νὰ γρά-
φει στίχους σὰν κι αὐτοῦ:

Κι ἀπὸ τὴ θρύσουλα
τὴ Δροσοῦλα,
τὴ ξωθιά της
— τρισαλλοιά της! —

τὴ ρουφάει
καὶ πάει,
μαύρη Λάμια
μὲ καλάμικ.

Τὸ σουραῦλι
πού αὔλει
μέσ' τὴν ἄγνη
ἀδράχνει

κι ὡς σφυρίζει
πὸς χαμίζει
στοῦ ἀγού τὸ χνάρι
τοῦ καημοῦ τὸ σμάρι.

Καὶ παγέριες
βέργιες
ὡς πετιοῦνται
ὄρχιοῦνται

μέσ' τὸ μεσημέρι
γύρω σὲ πανέρι
πὸχει ζάρφια
μοσχοκάρφια

κι ἀπὸ κεχλιμπάρια
φυλαχτάρια
καὶ ψηφίδια
ἀπὸ χοχλίδια,

σὲ κανίσκι
πού ἴσκιοι
πέφτουνε μόνε
τῶν φιδιώνε.

Τὰ χατχάσια
ὡς πεμπιά τάσια
πίνουν ὕπνο
δειπνο,

καὶ τὸ δύσεμα ὡς ταῶν
ἀπλώνει
πίσου ἀπὸ τίς λατάνιες
τίς τιτάνιες.

Μπορεῖ νάνα ποίηση κι αὐτὸ ποῖός ξέρει! Μή-
πως ὁ κ. Ξενόπουλος δὲ βρῆκε ποίηση στὰ ξεκάρ-
φωτα καὶ ξεβιδωμένα πεζολογήματα τοῦ κ. Κα-
βάφη;

Κι ὅμως ὁ κ. Μελαχρινός, στοίχημα βάζουμε,
μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ μὴ γράφει τέτιους παλαβοὺς
στίχους. Ποῦ καὶ ποῦ, σὰν βαριέται νὰ κάνει τὸν ἰδι-
ότροπο, πετάει στὸ βιβλίο του, μὰ σὲ λίγες, σὲ πολὺ
λίγες μεριές, στίχους φρόνιμους σὰν κι αὐτοῦ:

Ἐλα νὰ ξεχαστοῦμε στὰ τραγούδια,
ἔλα νὰ ποῦμε ὅ,τι ἐλησημονήθη,
στ' ἀρχνισμένα χρόνια πού δὲν ἤρθανε
ἔλα νὰ ζήσουμε σὰν παραμύθι.

Εἶναι οἱ τελευταῖοι στίχοι τοῦ βιβλίου του. Κι
ὅποιος ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ φτάσει ἰσὺ μ' αὐτοὺς,
νοιώθει κάττι ξανάσασμα σὰν ἐκεῖνος πού ἀνεδαίνει
Ἀδγουστιάτικο καταμεσήμερο στὴν κορφή τοῦ Ὑ-
μητητοῦ καὶ βρῖσκει δὺ γουλιές νερό νὰ δροσίσει τὸ
κατάστεγνο λαρύγγι του.

Δ. Τ.

ΠΟΝΟΙ ΚΡΥΦΟΪ

Στὸ φίλο μου Κ. Γούναρη

Νᾶξερές πόσα μέσθι μου ἐλουλούδιωσαν
καὶ πόσα μοῦ ἐφουροτούνασαν κρυφὰ τὰ στήθια!
Νᾶξερές τῆς χαρῆς πού μοῦ βασίλευσε
καὶ τῶν κρυφῶ μου πόνων τὴν ἀλήθεια!

Ὅταν τὰ κύματ' ἄρρωστα θρηνοῦν
σιᾶπωνα νύχια τῆς σιεριᾶς ἐκείνης,
τὸ βάθος νᾶξερές τᾶχνὸ κι ἀνήλιαστο
τῆς με πληγῶναι ὀλόθλιφτης ὀδύνης!

Θωρεῖς; Ποτὲ τὰ μάτια μου δὲν ἔδειξαν,
τί χαλασμοὶ στὰ στήθια μου κρυφογεννῶνται,
πόσες χαρὲς γενῆκαν μαύρα σύγνεφα
καὶ μὲ μιὰ θλίψη μέσα μου — ὦμέ — πλανῶνται.

Ὅχι. Ὅντε στοῦ θανάτου μου τὸ σύμβολο,
ἀπάνω στὸ σταυρὸ μου θεὸ νὰ δῆς γραμμένο
τὸ μου ἀνθήσε στὰ στήθη καὶ μαράθησε
ὡσὰν μᾶς ἀνοιξὴς λουλοῦδι μυρωμένο.

Καστελλόριζο

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΑΝΗΣ

Ὅπως δηλ. τὸ Γιωργάκι, τὸ Μαριγούλι, τὸ Λε-
νιὸ κτλ. πῆραν ἀφτὰ τὰ μικροντικὰ ὀνόματα, ὅ-
ταν εἴτανε μικρὰ, κ' ὕστερα σὰ μεγαλώσανε, ἀπ'
τὴν ἀναθρη κλητικὴ, πού δὲν ξεχωρίζει γένος, δηλ.
Γιωργάκι—Γιωργάκη, Μαριγούλι—Μαριγούλη, Λε-
νιὸ (το)—Λενιὸ (ή) κάναν κι ὀνομαστικὴ ὁ Γιωρ-
γάκης, ἡ Μαριγούλη, ἡ Λενιὸ (καὶ γιὰ τοῦτο ἴσα
ἴσα ἀφτὰ τὰ: Λενιὸ, Ἀργυρὸ, Χαῖδο κτλ. πρέ-
πει νὰ γράφονται μὲ ο (πρβλ. Χιὸ Κύπρο κτλ.) κι
ὄχι μὲ ω τάχα σὰν τ' ἀρχαῖα λεχῶ ἤχῶ γιὰτι
τ' ἀρχαῖο ἀφτὸ ω εἶν' ἄλλο, καὶ στὴ Ρωμαϊκὴ
ἔγινε ου (πρβλ. μιμῶ—μαῖμού, ἀλωπῶ (8)—ἀλω-
πού) καὶ μὲ τοῦτο τὸ ο δὲν ἔχει καμῖαν ἀντά-
μωση), ἔτσι καὶ τὰ: τὸ ἀρχοντόπουλον, τὸ βασιλό-
πουλον κτλ. ἔγιναν ὁ ἀρχοντόπουλος, ὁ βασιλόπου-
λος κτλ. κι ἀπ' ἀφτὰ πάλε θηλυκὰ ἡ ἀρχοντοπούλα,
ἡ βασιλοπούλα κτλ.

Καὶ καθὼς πάλε κάθε μικροντικὸ στὴ Νεολλη-
νικὴ γενάμενο ἀρσενικὸ χρησίμεψε καὶ γιὰ οἰκογε-
νειακὸ ὄνομα λ. χ.

—ακι—ακης: Δασκαλάκης, Λουλουδάκης κτλ.

—αδι—αδης: Βεργάδης, Μεσάδης κτλ.

—ουδι—ουδης: Στρατούδης, Καλούδης κτλ.

—ικι—ικης: Παρδίκης, Ραδίκης κτλ.

—αρι—αρης: Βλαστάρης, Κριάρης (χωρὶς νὰ
τὰ συχίζουμε μὲ τὰ — arius — αριος — αρης Γελα-
δάρης Καρθουάρης κτλ.)

—αφι—αφης: Χρυσάρης, Θεοφης κτλ.

—ουλη—ουλης: Κυριακούλης, Γιωργούλης κτλ.

—ελι—ελης: Κωστέλης, Σαλτέλης κτλ.

—ιασι—ιασης: Κυρίτσας, Καρδαμίτσας κτλ.

Ἔτσι καὶ τὸ μικροντικὸ —πουλο—πουλος πέ-
ρασε στὴ Ρωμαϊκὴ γιὰ οἰκογενειακὸ: λ. χ. Ξεν-
τόπουλος (9) Συρόπουλος (10) Φραγκόπουλος (11)
καὶ χιλιαδὺ ἄλλα Παπαδόπουλος, Ἱατρόπουλος,
Δημόπουλος καὶ πάει λέγοντας.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

(8) Μιχ. Ἀχομινάτ. τομ. 6' σ. 355, 24 Λαμ.—Ἡ-
συχ. στὴ λέξη.

(9) Καντακουζ. 6' 7.

(10) Μιχ. Ἀχομιν. τομ. 6' σ. 310, 20 καὶ 27 Λαμ.

(11) Καντακ. γ'. 28.

Θέλησα νὰ σφαλῆξω τὰ μάτια... δὲ μπόρεσα.
Εἴταν πιδ δυνατὸ ἀπ' τὴ θέλησή μου, πιδ δυ-
νατὸ ἀπὸ κάθε τις. Ἐπιταχτικὸ! Ἐπρεπε!..
Καὶ εἶδα!.. ναὶ κύριε, εἶδα!.. Τὸ μάντεψα τὸ ἐμ-
πόδιο πρὶν ἀκόμα φανῆ. Σὲ λίγο οὔτε ἀμφίβαλα
πιὰ...

Εἴταν ἕνα τραῖνο πού κάτι εἶχε πᾶθει καὶ μᾶς
σφαλνοῦσε τὴ γραμμὴ. Διακρίνα τὴ μαύρη του
οκιά καὶ τὰ πιασινὰ του φῶτα!

Ὅλο καὶ πλησίαζε!.. ὄλο καὶ πιδ κοντὰ!..
Μήπως τὸ ξέρω τί μοῦ ἦρτε καὶ χούηξα «Βοήθεια!
Σταματήστε!..» Ποῖός νὰ μ' ἀκούση;.. Ἦρταμε
πιδ κοντὰ. Εἶμουν πεθαμῖνος, ὀλόκληρος, παντοῦ...
ἐξὸν τὸ κεφάλι μου. Κι αὐτὸ ζοῦσε τὴ φριχτὴ ζωὴ
πού τοῦδιναν τὰ μάτια μου βλέποντας μέσ' στὴ
νύχτα... ταυτιά μου ἀκούοντας ὄλους τοὺς κρότους
ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸ πανδακμόνιο τῶν τροχῶν... καὶ ἡ
θέλησή μου δίνοντάς μου ἀπελπισμένες διαταγὲς σὰν
ἕνας στρατηγὸς πού προσπαθεῖ νὰ περιμαζέψῃ τοὺς
στρατιῶτες του πού τῶκοψαν φευγάλα!.. Ἦρταμε
ἀκόμα πιδ κοντὰ! κάτι περισσότερο ἀπὸ πεντακό-

σα μέτρα... κάτι πιδ πολὺ ἀπὸ τρακόσα... σκιε
τρέχανε στὴ γραμμὴ... νά! ἀκόμα πιδ κοντὰ...
κάτι παραπάνω ἀπὸ ἑκατό... νά!.. ἑκατὸ μέτρα...
πὲς μιὰ ἀστραπὴ!.. τετέλεσται!.. Τράνταγμα!..
τσάκισμα!.. κομάτισμα!.. Μανκελλιό!..

Ἄ! ἀδερφέ μου!.. Ὅποιος δὲν τὸ εἶδε τέτιο
πρᾶμα!..

Ἦρτα στὸν ἐμαυτὸ μου! Εἶμουν κάττω ἀπὸ ἕνα
σωρὸ συντρίμια. Σπαραχτικὲς φωνὲς σκίζαν τὸν
ἀέρα τῆς νύχτας. Ἐνοιωθα μερικὸς πού θὰ τρέ-
χανε στὸν κάμπο μὲ φανάρια, ἄλλοι πού θὰ κου-
βαλοῦσαν πληγωμένους... ἔδῶ μουγκρίσματα... ἐκεῖ
κλάμματα...

Τᾶκουα δλα... τᾶχα μπρός μου... πὲς πὼς τᾶ-
βλεπα δλα! Δὲν πονοῦσα. Δὲ σκέπτομουν. Δὲν ζη-
τοῦσα βοήθεια.

Κι ἀνάμεσα σὲ δὺ στύλους πού σταυρώνουνταν
ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, κοντὰ κοντὰ, τόσο π'
ἀκουμποῦσαν τὰ χεῖλιά μου, ἔβλεπα μιὰ καθάρια
καὶ γλυκιὰ γωνιά τοῦ οὐρανοῦ καὶ μέσα ἕνα χαρι-
τωμένο ἀστρουλάκι πού σπιθοβολοῦσε τραμουλια-
στὰ... καὶ τᾶβλεπα... καὶ τᾶβλεπα... τὸ χαριτω-
μένο τᾶστρουλάκι!..

Πόλη

ΤΑΝΤΑΛΟΣ